

Wéber Anikó

ÁPOLÁS

Az én Édes Annámnak

*Amit én ápolitam, az csak egy pelenka volt.
Olyan fehér volt, mint a kezed,
mintha minden nap hó esett volna rajta.
Olyan, amiben pont elfértem.
Amikor kimostad, néztem, ahogy a fürdőben
esik az eső. A száradó pelenkák alá álltam,
de nem képzeltem azt, hogy hasonlítanak
a felhőkre, amik az égen száradnak. Csak éppen
annyit tudtam, hogy mindennek megvan a helye.*

*Egyszer az erkélyen teregettél, és csodálkoztál,
mennyire sírok, amiért az egyik pelenkát elfújta a szél,
és leesett. Nem tudtad, hogy én azt hiszem, a ruhák is
a részeink, olyanok mint a végtagjaink, mint a kezünk,
és ha a pelenkám leesik, úgy kell, hogy fájjon,
mint mikor beütöm a kezem a szekrény sarkába.*

*Ha elmentél, téged is a ruháidból építettelek fel.
Felvettem a hálóinged, és szinte te voltam.
Néha azt is vártam, hogy a pulcsid átölel,
ha erősen nézem.*

*Te engem ápolitál,
én csak a pelenkámat. De azt is csak úgy,
hogy figyeltem, hogy elférjek benne,
hogy hogyan lesz nedves és hogyan szárad.
A többi mind a te dolgod volt, és ha a kezedbe
nézek, látom benne a pelenkák száradását.*

2009